

Diderot-nál a feléig jutottam el, amikor abba hagytam. Nem tudom, hogy vele folytatom-e majd.

Iva nem akarta, hogy dolgozzak, az IA ügyse biztosított volna megfelelő munkát.

Iva csendes lány. Sajátos módszerével elhárította magától a társalgást. Így most már nem bízunk egymásban. Sok dolgot nem tudnék neki elmondani.

Barátaink vannak, akiket régóta nem láttunk. Más életterünk van. Egyesek Washingtonban, mások a katonaságnál, egy pedig külföldön tartózkodik. Chicagói barátainktól korán eltávolodtam. Nem lelkesedtem azért, hogy meglátogassuk őket. Talán néhány nézeteltérést rendbe lehetne hozni. Én azonban úgy látom, hogy az összetartó főkapocs eltűnt, és a pótlására sincs szükség.

Végtelenül magányosan és tétlenül ülve a szobámban szeretném kiiktatni a nap kisebb zavarait: a cselédlány kopogását, a postás megjelenését, a rádiójazokat és a visszatérő kínos gondolatokat. Arra gondoltam, hogy dolgozni kellene, de nehezen látom be, hogy szabadsággal nem tudok mit kezdeni.

KERTÉSZ Mónika fordítása

HOMOK

NEIL JORDAN

A szamár patái olyanok voltak, mint a nővére kezén a körmök, hosszúak és hegyesek. A széleit kivéve, mert azok szálkásak és durvák voltak, nem pedig finomak és kemények.

Ült rajta, és mozgásra akarta bírni. Érezte, ahogy az állat gerince a csontoknak nyomódik a lába között. Érezte az oldalát, mint két puha, izzadt párna feszült a térdének és a combjának.

Sarkával megbökte az oldalát, és az állat odébb ment néhány lábnyit.

„Ne rugdost a homokot!” – mondta a nővére ideges hangon.

„Ha abba hagyom, jössz úszni?” – kérdezte.

„Csak állj le, légy szíves!”

„Nem!” – mondta.

Újra belerúgott a szamárba, habár félt a nővére nyelvétől. Amikor beszélt, úgy tűnt, hogy sok olyat tudott, amit ő nem. Olyan volt, mint a napozóolaja; mint az a szokása, hogy csukott szemmel fekszik a tengernél a törülközőjükön. Érezte, hogy ő is tud annyit, mint a nővére, de amikor ezt ki kellett mondania, sosem talált szavakat.

„Ha még több homokot rúgsz rám . . .”

„Jól van – mondta a fiú –, jól van.”

A számár nyakára tette a kezét, és megpróbált némi méltósággal leszállni róla, méltósággal, ahogyan a nővére tudta volna. Miközben ezen gondolkodott, a sötétkék tengert és a világoskék eget nézte. Aztán hallott valamit messze a háta mögött. Egy kiáltást. Hátrafordult a számaron, és látott valakit, amint fut az üregeken keresztül, és integet.

Gyorsan lemászott, minden méltóság nélkül. A csavargókra gondolt. Tudta, hogy a legtöbb számár csavargóké. Ránézett erre a számarra, és az pont olyan közömbös volt, mint mindig, a patái kimeredtek a fehérlő homokból.

Az alak különös, felnőttes céltudatossággal közeledett. Nem felnőtt volt mégsem, csak egy nála nem sokkal idősebb fiú. A fiú már a gyp szegélye mögött futott, felrugdosva a homokot. Teljesen meztelen volt. Egy csizmát tartott az egyik kezében, amivel időnként eltakarta a nemi szervét.

De jobbára nem tudta eltakarni, mivel futás közben hadonászott a karjával. A fiú látta, amint a kisebb, de erősebb és sokkal barnább, meztelen alak megtorpan. Látta a ziháló száját és a szemét, amely ijedt volt, mint az övé, de öregebb és mérgesebb, mint amilyen az övé valaha is. Az alak barna meztelensége a csipőnél fokozatosan szürkésfehérbe ment át. A csizma most már állandóan a szőrfolt előtt lógott.

„Ez az én számaram. Ereszd el.”

A fiú nyomban megtette. Nemcsak azért, mert félt, hisz félt is, hanem mert bármit megtett volna, amit az a szem kíván tőle. Ránézett a csizmára, ami nem rejtette el egészen azt a mérgesen göndörödő szörzetet és a nemi szervet. Ránézett a nővére. Ő másfelé nézett, el volt vörösödve, és megfeszült a teste a kék fürdőruhájában.

„Legközelebb megkapod!”

Kicsi, csontos ököl lebegett az arca előtt. Mögötte fiatal szemek, mint az övé, de a sarkuk körül ősi ráncokkal.

„Oké,” mondta. Megpróbált nem legyőzöttnek hangzani. A csavargó megfordult, és egy vékony nyaki szőrszálnál fogva maga után vezette a számarat.

„Tényleg,” mondta a nővére.

Most ő vörösödött el. A csavargó már a lejtőnél volt, és húzta maga után a számarat. A feneke ringott járás közben, a két fehér folt ellentétben állt vékony testének barnaságával.

Úgy érezte, hibáztatják ezért a meztelenségért. Most majdnem gyűlölte ezért a nővérét.

„Tényleg – mondta a nővére. – Egyes emberek.”

Hamisan hangzottak neki a felnőttektől ellesett szavak. A lány teste most a felhúzott térdének feszült, kezével átfogta, az álla pedig a karján nyugodott. A szemhéját leeresztette, nem csukta be egészen, csak kirekesztette vele a fiút. Bocsánatot akart kérni, de a lány szemhéja elzárta előle a szavakat. Ekkor már valóban gyűlölte. Már annyira elemi módon utálta, hogy szét tudta volna tépni, ahogy az ember a csomagküldözgetős játékban tépi szét a sok csoma-

golást, hogy megnézzze, mi van benne. Nem tudta, vajon gyűlöli-e azt, amit benne találna.

„Jean . . .” kezdte ő, de a lány hasra fordult, hogy hosszúkás hátát tegye ki a napnak.

A fiú egy kiáltást hallott a háta mögül, megfordult, és örült, hogy megszabadult a lánytól. Egy kicsit távolabb a csavargót látta, amint integet és kiáltozik felé, de nem hallotta, hogy mit. Valami sürgőset akarhatott, mert kezével az eget kaszálta. Elindult felé, bár félt a nővérét így, átkulcsolt karján nyugvó állal egyedül hagyni.

Ahogy haladt, a csavargó egyre nőtt, az integetés pedig fokozatosan megállt. Forró volt a homok a meztelen talpa alatt, a lábikráján pedig surrogott a fű. A fiú csípőre tett kézzel várta a közeledtét. Most nagyméretű nadrágot viselt.

„Akarsz egy menetet a számaron?”

A fiú hülyén bólintott.

„Kapsz fél órát a számarral fél óráért a nővéreddel.”

Nevetni kezdett a gondolatra, hogy elcserélje a nővérét egy számarért. A csavargó is nevetni kezdett, amitől a fiú még hangosabban nevetett, és a nagy nevetés körbejárta a testét megfeszítve a hasizmait. A csavargó nevetése lágyabb és értelmesebb volt. A fiú hallotta ezt, elhallgatott, és belenézett a cinkosan hunyorító szemekbe. Ekkor megint nevetni kezdett, ahogyan akkor szokott, amikor a felnőttek is nevettek. A tréfa átalakult egy másik tréfává, amelyet nem értett, de éppen ez tette egyre érdekesebbé.

Ekkor a csavargó hirtelen megállt: Kengyelt formált a kezéből, és maga elé tartotta.

„Tessék.”

Koszos és barázdált kezéről hámlott a bőr. A fiú engedékeny volt. Kiengedte a szellemet a palackból. Tudott is erről meg nem is. A bal lábát beletette a hámló kézből formált kengyelbe, majd felpattant a számarra, mire a csavargó belerúgott az állatba, az pedig rohanni kezdett.

Félve és felvidultan kapaszkodott az állat nyakába. Ez pedig úgy rohant, ahogy sohasem gondolta volna, hogy a számarak képesek rá, sebesen döngette a talajt a patáival, a gerince igencsak törte a fiú ágyékát. A fejét odaszorította az állat nyakához, és hallotta a nehézkes és vad légzést, a paták pufogását. Térdei a dagadt hasba kapaszkodtak, a kezét pedig, amely nyálkás volt az állat pofájából csorgó nyáltól, erősen összekulcsolta a nyaka alatt. A szeme csukva volt, és a szemhéja mögötti feketeségben látott valami még feketébbet előbukanni, örvényleni, majd újra visszahúzódni.

Egyszer csak a számar megtorpant. Átbukott a számar fején, és a földre esett. Kiterült, állát a mélyedésben levő gyepebe ütötte, és meghallotta nővére sikolyát, egy sikolyt, amely tiszta volt, mint az ezüst.

A számar feje lógott, és ütemesen emelkedett. A lába között feketén fitygett valami, ami szintén emelkedett. A sikoly még mindig ott visszhangzott a fiú

tudatában. Tisztán, mint az ezüst, úgy szólt, mint ahogy a nap visszatükröződik a tengerben. A fiú futásnak eredt.

Gyorsabban futott, mint a szamár. Látta a zöld gyepet, a fehér homokot, majd a nővére fürdőruhájának tiszta kék színét és egy napbarnított hátat. Csomókban repült szét a homok körülötte, ahogy rávetette magát a hátra.

Érezte a meztelen vállakat a keze alatt. Utána a vállak kisiklottak, és az erős test hátrafelé nyomta, valami forró a hasának feszült. Egymás arcát öklözték, amíg nem kapott két-három erős ütést, majd mintegy kölcsönös megegyezésre abbahagyták. Aztán csak feküdt, amíg meg nem érezte a másik forró ágyékát, ekkor elvonszolta magát. Felnézett a nővére. Az egyik kezével a fejét fogta, a másikkal eltakarta a meztelenségét a fürdőruha felett. Hallotta a homokneszezést, amint a csavargó feltápászkodott.

„Azt hittem, cseréltünk.” Vérteljes volt a szája. Előrehajolt, mintha ütne, de ugyanolyan sebesen megváltoztatta a mozdulat irányát, és csak megvakarta a haját a füle mögött. A fiú elindult. Ő elmosolyodott.

„Elbánhattam volna veled” – mondta. Aztán felrántotta a nadrágját, és elindult a gyep felé. Amikor odaért, megfordult.

„Ez volt az utolsó alkalom, hogy elkaptad a szamaramat – mondta. Aztán végtelenül gúnyosan kuncogott. – Legalábbis amíg nem szerzel egy másik nővért.” Ezzel megfordult ismét, és elindult a fűvön át a szamár felé.

A kislány hangosan zokogott.

„Ugye nem fogod . . .” – kérdezte a fiú.

„De igen – mondta erre ő –, elmondom az egészet . . .”

De a fiú tudta, hogy úgyis szégyellné magát. Felkapta a törülközőt és a napolajat, majd elindult. Már elszállt a haragja. A szamárra, a csavargó hámló kezére és a nővére mellére gondolt. Kisvártatva megfordult.

„Ne sírj már. Elvégre nem történt semmi, vagy igen?”

A keze nedves volt a szamár nyálától, és vékony homokréteg tapadt rá. Ahogy megmozgatta az ujjait, csikorgott, neszezett alattuk a homok.

KOVÁCS Tamás fordítása